

POETES I RETÒRICS

El tema de la poesia s'ha fet quotidià. A totes les publicacions de tipus intel·lectual hom registra el fet poètic com una de les actualitats vivents. Evasió? Retrocés? Decadència? Infantilisme? Els adversaris de la poesia com a instrument de coneixença —entre els quals cal comptar nombre de literats-poetes— cerquen un qualificatiu per a designar aquest fenomen, ben desagradable per a certs professionals de la rama. Darrerament la defensa de la poesia com a acte gratuït ha estat feta no solament pels superrealistes francesos ans també pels dissidents anglesos d'Eliot i pels irrealistes americans. Renauld de Jouvenel defineix la prosa com la manifestació d'un «reflex interessat» i la poesia com la d'un «reflex gratuït». Per a ell, «gratuïtat és el reflex que es desenrotlla en relació a ell mateix». La poesia —diu— no està limitada ni en el temps ni en l'espai. No és formal. Per això dotze vegades dotze peus, amb rima i tot, constitueixen, per ventura, dos versos, però no necessàriament una obra poètica. El poema —continua— no és una forma de la poesia. La poesia no se sotmet a cap teoria. És sobretot el fet del poeta. La poesia és individual. Pot ésser poeta qui mai no ha versificat: pot manifestar-se en realitzacions d'un ordre ben divers. «Són, doncs, poetes, segons Jouvenel, L.-P. Fargue, Paul Éluard, Philippe Souppault, Jules Supervielle, etc. No ho són els literats-poetes encara que exaltin la Fe, la Pàtria o el Pla Quinquennal.»

[*La Publicitat*, 19-X-1933]